

Szerző: Szerk. (2020-05-02)

1 / 9 oldal | © Katolikus.ma

Jelen kiadvány tartalmául a Katolikus.ma cikke szolgál, mely a <https://katolikus.ma/ferenc-papa-uzenete-a-hivatasok-57-vilagnapjara/> internetes címről származik. A cikket 2020-09-19 dátummal egy médiamissziós lelkületű Tisztelt Olvasónk töltötte le, létrehozva a jelen pdf vagy papír alapú kiadást, akinek ez úton is köszönjük az ilyen formában történő terjesztést. Mindent Isten nagyobb dicsőségére!

Ferenc pápa üzenete a hivatások 57. világnapjára

Húsvét negyedik vasárnapja a hivatások világnapja. A Szentatya hagyományosan üzenetet intéz a papokhoz, szerzetesekhez és minden hívőhöz ezen a napon. Az alábbiakban közöljük Ferenc pápa a hivatások 57. világnapjára írt üzenetét, "A hivatás szavai" címmel.

Kedves testvérek,

tavaly augusztus 4-én, a szent ars-i plébános halálának 160. évfordulóján levelet intéztem a papokhoz, akik Isten népének szolgálatában életüket nap mint nap az Úrnak adják.

Ebből az alkalomból négy kulcsszót választottam – fájdalom, hála, bátorság és dicsőítés –, hogy köszönetet mondjak a papoknak és támogassam szolgálatukat.

Szerző: Szerk. (2020-05-02)

2 / 9 oldal | © Katolikus.ma

Úgy vélem, hogy ma, a megszentelt hivatások 57. világnapján, ezeket a szavakat újra felidézhetjük és Isten egész népéhez intézhetjük abból az evangéliumi szakaszból kiindulva, amely Jézusnak és Péternek egy viharos éjszaka során a Tibériás taván átélt különleges tapasztalatát mondja el (vö. Mt 14,22-33).

A tömeg körében lelkesedést kiváltó kenyérszaporítás után Jézus megparancsolta övéinek, hogy szálljanak bárkába és menjenek át a túlsó partra, miközben ő elbocsátja a népet. A tavon való utazás képe életünk utazására emlékeztet: életünk hajója lassan halad, mindig úton van, keresve a boldog kikötőt; készen a veszélyek leküzdésére és a tenger nyújtotta lehetőségek megragadására, de közben arra vágyunk, hogy a kormányos egy mozdulattal végre a megfelelő irányba fordítsa. Az is előfordulhat időnként, hogy a hajó eltéved, hamis illúziók elvakítják, és így nem követi a biztonságos kikötőbe vezető világítótorony fényét, máskor a hajó a nehézségek, kétségek és félelmek okozta ellenszélnek van kitéve.

Ugyanez a helyzet a tanítványok szívében is. Miután meghívást kaptak a názáreti Mester követésére, el kellett dönteniük, hogy átkelnek a túlpartra; bátran dönteniük kellett arról, hogy saját biztonságukat feladják és követik az Urat. Ez nem egy békés vállalkozás: beköszönt az éjszaka, szembeszél fúj, a hajót

Szerző: Szerk. (2020-05-02)

3 / 9 oldal | © Katolikus.ma

összevissza dobálják a hullámok, a tehetetlenség és a meghívás nagysága okozta félelem azzal fenyeget, hogy legyűri őket.

Az evangélium azonban azt is elmondja nekünk, hogy e nehéz utazás kalandjában nem vagyunk egyedül. Mintha az éjszaka közepén valamiképp derengene a hajnali fény, az Úr lépked a felkavart vízen a tanítványok felé. Arra hívja Pétert, hogy a hullámokon át induljon el feléje, és megmenti, amikor látja, hogy süllyed. Végül beszáll a hajóba és elnémítja a szelet.

A hívás első szava a hála. A helyes irány megtartásának feladata nem csak a mi erőnkre van bízva, és nem függ kizárólag az általunk választott utaktól sem. Önmagunk és életterveink megvalósulása nem egy matematikai levezetés eredményeként születik abból, amit magunkba zárkózva eldöntöttünk, hanem sokkal inkább egy felülről jövő hívásra adott válasz. Az Úr ugyanis megmutatja nekünk, hogy melyik part felé kell tartanunk, és bátorságot ad ahhoz, hogy hajóra szálljunk; miközben hív minket, ő már maga lesz a kormányos, hogy kísérjen minket, megmutassa az irányt, megakadályozza, hogy a bizonytalankodás zátonyára fussunk, és akár arra is alkalmassá tesz minket, hogy járni tudjunk a hullámozó vízen.

Szerző: Szerk. (2020-05-02)

4 / 9 oldal | © Katolikus.ma

Minden hivatás ebből a szeretetteljes pillantásból származik, amellyel az Úr ránk talál, talán éppen akkor, amikor hajónkat a vihar sújtja. Nem „annyira a mi döntésünk, sokkal inkább az Úr ingyenes meghívására adott válasz” (Levél a papoknak, 2019. augusztus 4.). Ezért fel tudjuk fedezni és át tudjuk ölelni az ő hívását, ha szívünk hálásan megnyílik és képes lesz felismerni Isten lépéseit az életünkben.

Amikor a tanítványok látják, hogy Jézus közeledik a víz színén, először azt gondolják, hogy kísértet, és megijednek. Jézus viszont azonnal megnyugtatja őket olyan szavakkal, amelyeknek életünket és hivatásbeli utunkat mindig kísérniük kell: „Bátorság, én vagyok; ne féljete!” (Mt 14,27). Ez a második szó, amelyet rátok akarok bízni: a bátorság.

Vannak kísértetek, amelyek megrettentik a szívünket és gyakran egészen megakadályoznak abban, hogy elinduljunk, növekedjünk és kövessük azt az utat, amelyet az Úr mutatott nekünk. Amikor arra kapunk meghívást, hogy elhagyjuk a biztonságos szárazföldet és vállaljunk egy életállapotot - a házasságot, a felszentelt papságot, a megszentelt életet -, akkor az első reakció gyakran „a hitetlenség kísértetének” formájában jelentkezik: nem lehetséges, hogy ez az én

Szerző: Szerk. (2020-05-02)

5 / 9 oldal | © Katolikus.ma

hívásom; valóban ez a helyes út? Miért éppen tőlem kéri ezt az Úr?

És apránként növekednek bennünk ezek a megfontolások, indoklások és számítások, amelyek elrabolják a lendületünket, összezavarnak és megbénultan hátrahagynak a kiindulási ponton: úgy gondoljuk, hogy bakot lőttünk, hogy nem nőttünk fel hozzá vagy egyszerűen csak szellemet láttunk, amit el kell űzni.

Az Úr tudja, hogy egy ilyen alapvető életdöntés – mint például a házasság vagy különleges elköteleződés az Úr szolgálatában – bátorságot kíván. Ismeri a kérdéseket, a kételyeket és a nehézségeket, amelyek szívünk hajóját megbillentik és ezért megnyugtat minket: „Ne félj, veled vagyok!”. A hit az ő jelenlétében, abban, hogy hozzánk lép és kísér minket, még akkor is, ha a vihar felkorbácsolja a tengert, meg tud szabadítani minket a lustaságtól (akédia), amelyet egyszer „édes szomorúságnak” neveztem (Levél a papoknak, 2019. augusztus 4.), vagyis a belső elbátortalanodástól, amely megbénít minket és nem engedi, hogy megízleljük a hívás szépségét.

A papoknak írt levélben fájdalomról is beszélek. De itt szeretném másként

Szerző: Szerk. (2020-05-02)

6 / 9 oldal | © Katolikus.ma

fordítani ezt a szót, és inkább erőfeszítésnek nevezni. Minden hivatás elkötelezettséget igényel. Az Úr meghív minket, mert Péterhez hasonlóan alkalmassá akar tenni arra, hogy „a vízen járjunk”, vagyis hogy az evangélium szolgálatában napról napra konkrét módon – ahogyan Ő mutatja meg nekünk – vegyük kézbe életünket, különös tekintettel a laikusok, papok vagy a megszentelt életet élők hivatásainak különféle formáiban. Ugyanakkor hasonlóvá válunk az apostolokhoz: van bennünk vágy és lendület, de ugyanígy vannak gyengeségeink és félelmeink is.

Ha hagyjuk, hogy elborítson az a gondolat, hogy milyen felelősség vár ránk – akár a házas életben, akár a papi szolgálatban – vagy milyen akadályok bukkanhatnak fel, akkor hamar levesszük a szemünket Jézusról, ez pedig azzal fenyeget, hogy elmerülünk, mint Péter. De a hit még a gyengeségünkben és a szegénységünkben is lehetővé teszi számunkra, hogy találkozzunk a feltámadt Úrral, és még a viharokat is legyőzzük. Ő kezét nyújtja nekünk, amikor a fáradtság vagy a félelem miatt az elsüllyedés fenyeget, és megadja a szükséges lendületet ahhoz, hogy örömmel és lelkesedéssel éljük meg hivatásunkat.

Amikor Jézus beszáll a hajónkba, a szél végül elül és a hullámok elcsitulnak. Ez

Szerző: Szerk. (2020-05-02)

7 / 9 oldal | © Katolikus.ma

egy szép és találó kép arra, amit az Úr életünkben és a történelem zavaros időszakaiban – különösen akkor, amikor viharba kerülünk – végbevisz: parancsol a kedvezőtlen szeleknek, hogy csendesedjenek el, és a gonosz, a félelem, a lemondás erőinek nem lesz hatalmuk többé felettünk.

Abban a különleges hivatásban, amelyben élnünk kell, ezek a szelek teljesen kimeríthetnek minket. Azokra gondolok most, akik fontos feladatokat vállalnak a civil társadalomban, a házastársakra, akiket nem véletlenül szeretek „bátraknak” nevezni és különösen is azokra, akik a megszentelt életet és a papságot vállalják. Ismerem nehézségeiteket, a magányotokat, amely néha elnehezíti a szívet, a megszokás veszélyét, amely fokozatosan eloltja a meghívás lángoló tűzét, a bizonytalanság terheit és korunk kétségekkel teli helyzetét, a jövő iránti aggodalmat. Bátorság, ne féljete! Jézus a mi oldalunkon áll. Amikor felismerjük őt életünk egyetlen uraként, kinyújtja a kezét és megragad minket, hogy megmentsen.

És ekkor életünk megnyílik a dicsőítésre, még a hullámok közepette is. Ez a hivatás utolsó szava, és egyúttal meghívás is Szűz Mária belső magatartásának kialakítására: ő hálás volt a pillantásért, amellyel Isten reátekintett,

Szerző: Szerk. (2020-05-02)

8 / 9 oldal | © Katolikus.ma

megajándékozva őt a hittel a félelmek és a zavarok közepette, bátorsággal átölelte a kapott meghívást, és így életét az Úr örök dicséretévé tette.

Kedves testvérek, azt szeretném, hogy az Egyház – különösen ezen a Világnapon, de közösségeink napi lelkipásztori tevékenységében is – ezen az úton járjon a hivatások szolgálatában és ehhez nyerve meg minden hívő szívét. Hiszen mindenki hálásan felfedezheti az Úr hívását, valamint a bátorságot ahhoz, hogy igent mondjon és a Jézusba vetett hitben legyőzze a terheket, végül pedig az egész életét Isten, a testvérek, valamint az egész világ számára dicséretté formálja. Ebben legyen kísérőnk és közbenjárónk a Boldogságos Szűz Mária.

Kelt Rómában, a Lateráni Szent János Bazilikában, 2020. március 8-án, Nagyböjt 2. vasárnapján

Ferenc

Szerző: Szerk. (2020-05-02)

9 / 9 oldal | © Katolikus.ma